

ΘΥΡΑ ΕΛΕΟΥΣ

Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου
Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	5
1. Η Παναγία	7
2. Η ταπεινοφροσύνη	11
3. Η μελέτη της Αγίας Γραφής	15
4. Η ελεημοσύνη	18
5. Η αγάπη	24
6. Η συγχώρηση των εχθρών	29
7. Η μετάνοια, η θεία κοινωνία και η εξομολόγηση	33

1. Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Η Παναγία είναι ο μεγαλύτερος ευεργέτης όλου του ανθρώπινου γένους. Μας έκαμε την μεγαλύτερη ευεργεσία. Γιατί χάρις στην δική της αρετή επισκέφθηκε την γη ο Ύψιστος Θεός και έγινε άνθρωπος στην άχραντη κοιλία της. Και έτσι σώθηκε ο κόσμος. Υπάρχει άλλη ευεργεσία πιο μεγάλη από αυτή; Μας έφερε τον Σωτήρα και Λυτρωτή. Γι' αυτό ονομάζεται «ευεργέτης». Γιατί κανείς δεν μας ευεργέτησε τόσο, όσο η αγία Μητέρα του Χριστού.

Και εμείς το ξέρομε. Μας το είπαν οι απόστολοι. Μας το κήρυξαν οι άγιοι πατέρες. Μας το υπενθυμίζουν κάθε ημέρα οι κληρικοί μας στις εκκλησίες μας. Και καταφεύγουμε σ' Αυτήν με πίστη. Και ψάλλομε:

«Τη Θεοτόκω εκτενώς νυν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί και ταπεινοί, και προσπέσωμεν εν μετάνοια· κρίζοντες εκ βάθους ψυχής: Δέσποινα, βοήθησαν, έφ' ημίν σπλαχνισθείσα».

- Παναγία μου! φωνάζει η πονεμένη μάνα στο προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού της.
- Παναγία μου! φωνάζει ο ναύτης στην αγριεμένη θάλασσα.
- Παναγία μου! παρακάλεσε ο Κολοκοτρώνης, όταν κινδύνευε η Ελλάδα από τον Δράμαλη.
- Παναγία μου! φωνάζει η κοπέλλα.
- Παναγία μου! κλαίει η χήρα.
- Παναγία μου! ακούς από παντού: από καλύβες και μέγαρο· από τρώγλες και ανάκτορα.

* * *

Ας θυμηθούμε μια αληθινή ιστορία.

Ένα καράβι ταξίδευε στο πέλαγος. Και το έπιασε φοβερή τρικυμία. Φόβος παγερός είχε καταλάβει καπετάνιο και πλήρωμα. Δεν ήταν η σημερινή εποχή. Τότε τα καράβια ήταν ξύλινα. Και με πανιά! Και το παλιοκάραβο είχε αρχίσει να μπάζει νερά. Η τρύπα δούλευε αδιάκοπα. Μα δεν πρόφθανε! Και το καράβι είχε αρχίσει να βουλιάζει. Αν το καράβι χανόταν, τι να τους έκαναν οι βαρκούλες του και τα σωσίβια; Ένοιωσαν όλοι, πώς κάθε ελπίδα είχε χαθή. Και τότε έστρεψαν τον νου στην Παναγία, πού είναι: «ελπίς απηλπισμένων».

- Φτάσε, Παναγία Μυρτιδιώτισσα, Προστάτρια και Σκέπη του νησιού μας. Σώσε μας. Λυπήσου τα παιδιά μας και τους γέροντες γονείς μας, πού μας περιμένουν!...

Λίγο ήθελε ακόμη το καράβι να βουλιάξει. Μα ξαφνικά φάνηκε ανάμεσα τους μια ολόφωτη γυναίκα: Και τους είπε:

- Ήρθα! Μη φοβείσθε! Το καράβι σας θα σωθή!

Και βούτηξε μέσα στην θάλασσα με ένα σφουγγάρι στο χέρι και έκλεισε την τρύπα πού είχε ανοίξει στο σκάφος!

Σε λίγα λεπτά, το καράβι συνέχιζε ήσυχο το δρόμο του.

Στο πρώτο λιμάνι επήγαν το σκάφος για επισκευή. Και τι θαύμα είδαν! Είδαν την τρύπα, πού είχε ανοίξει στο σκάφος, βουλωμένη με το σφουγγάρι πού κρατούσε στα χέρια της ή Παναγία, όταν εφάνηκε στο καράβι τους! Όλος ο κόσμος το είδε αυτό το θαύμα.

Γεμάτος συγκίνηση ο καπετάνιος αγόρασε κερύ καθαρό και έφτιαξε μια λαμπάδα σαν το κάρτι του καραβιού. Επήρε και το σφουγγάρι της Παναγίας σε ένα κουτί. Έφτιαξε και ένα ασημένιο караβάκι. Και γύρισε στην πατρίδα του, την Χίο. Και τα πήγε στο Μοναστήρι της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας. Και όταν επήγε να προσκυνήσει την θαυματουργή της εικόνα, φώναξε γεμάτος συγκίνηση:

- Αυτή είναι! Αυτήν είδαμε! Παναγία μου! Παναγία μου!...

Γονάτισαν όλοι μπροστά στην Παναγία. Έκαμαν με ευλάβεια τον Σταυρό τους. Την

ευχαρίστησαν από τα βάθη της ψυχής τους. Και της πρόσφεραν τα μικρά τους δώρα, πού σώζονται μέχρι σήμερα.

Μα μόνο σε εκείνους εφάνη καλή η Παναγία; Όχι. Για όλους τρέχει και για όλους φροντίζει. Ένα τροπάριο της Εκκλησίας μας λέγει:

«Ουδείς προστρέχων επί Σοί, κατησχυμένος από Σου εκπορεύεται, Αγνή Παρθένε Θεοτόκε. Αλλ' αιτείται την χάριν και λαμβάνει το δώρημα προς το συμφέρον της αιτήσεως».

Αν λοιπόν καμιά φορά έχωμε την αίσθηση ότι δεν μας ακούει, ας διερωτώμαστε: Μήπως δεν είναι συμφέρον μας, να λάβωμε δώρημα, αυτό πού ζητήσαμε;

Ας την παρακαλέσουμε και εμείς.

- Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, εμείς σήμερα κινδυνεύομε από χειρότερο κίνδυνο. Οι ηθικές αξίες έπεσαν. Η κοινωνία διαλύεται. Η νεολαία χάνεται. Οι οικογένειες έπαψαν να είναι εστίες αρετής και ευσέβειας. Το έθνος μας καταρρέει.

- Έλα, Παναγία Μητέρα μας! Φτάσε! Φρονημάτισε τον λαό μας και τους άρχοντες. Μαλάκωσε τις καρδιές μας. Δώσε μας πίστη και ευσέβεια. Δώσε μας μετάνοια και επιστροφή. Οδήγησέ μας στον Υιό και Θεό Σου.

- Πρέσβευε, Δέσποινα, υπέρ ημών των αχρείων δούλων Σου!

Σμίξε τα δύο χέρια Σου, μπρος στ' Άγιο παιδί Σου,

και παρακαλεί, Δέσποινα, ακόμη και για μένα.

Ας ψιθυρίσει έλεος η σπλαχνική φωνή Σου,

κι ας δεηθούν τα χείλη Σου για σπλάχνα πονεμένα.

Εσένα, Παναγία μου, Εσένα έχω μόνο,

εις την ελπίδα, στ' όνειρο, εις την χαρά, τον πόνο.

Άλλοι σε κράζουν έλεος, ελπίδα ο θλιμμένος,

Βασίλισσα της Εκκλησιάς σε κράζει η καμπάνα,

ελεημοσύνη ο πτωχός, νερό ο διψασμένος,

μα ήη καρδιά μου Δέσποινα, αυτή σε κράζει Μάνα!

2. Η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ένας από τους πιο μεγάλους αγίους της Εκκλησίας μας είναι ο άγιος Νήφων, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ό θαυματουργός.

Ο άγιος Νήφων, αφού Επατριάρχευσε θεοφιλώς τέσσαρα χρόνια (1311-1315 μ.Χ.) υπέβαλε παραίτηση και έφυγε κρυφά και επήγε στο Άγιο Όρος. Εκεί παρουσιάσθη σαν απλός χωρικός στην Ιερά Μονή του αγίου Διονυσίου και εξήτησε να τον πάρουν δόκιμο!... Προσποιήθηκε μάλιστα, ότι δεν ήξερε τίποτε το εκκλησιαστικό! Έτσι ο ηγούμενος του ανέθεσε το διακόνημα, να οδηγεί και να βόσκει τα μουλάρια της Μονής!...

Ο Πατριάρχης Νήφων έγινε λοιπόν βουρδουνάρης! Έβοσκε και οδηγούσε τα μουλάρια! Μα κάποια ήμερα, ενώ εγύριζε στο μοναστήρι με τα μουλάρια φορτωμένα προϊόντα, το Άγιο Πνεύμα εφάνέρωσε στον ηγούμενο την αλήθεια. Του είπε:

- Έρχεται ο Πατριάρχης! Τρέξετε να τον υποδεχθείτε, όπως αρμόζει στο αξίωμα του.

Εχτύπησαν πανηγυρικά οι καμπάνες. Και ο ηγούμενος και οι μοναχοί με τον Σταυρό και το άγιο Ευαγγέλιο εβγήκαν να υποδεχθούν τον Πατριάρχη. Και

βλέπουν να έρχεται ο βουρδουνάρης με τα μουλάρια!... Μα το Άγιο Πνεύμα τους εφάνέρωσε την αλήθεια. Και ο άγιος Νήφων υποχρεώθηκε να το ομολογήσει: ότι ήταν πατριάρχης· και ότι

το έκρυψε, για να ζήσει όχι με τιμές, αλλά με ταπείνωση· όχι υπηρετούμενος, αλλά υπηρετώντας!

* * *

Πόσο ταπεινός ήταν ο άγιος Πατριάρχης Νήφων! Μα όσο κι αν εκείνος έκρυβε την αρετή του, τόσο ο Θεός τον έτίμησε! Τον έκαμε άγιο και θαυματουργό. Η μνήμη του εορτάζεται την 11 Αύγουστου.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος είπε: «Ο Θεός θέλει να κρύβωμε τις αρετές μας, τις καλές μας πράξεις και την αξία μας, όπως ο φονιάς κρύβει το έγκλημα, πού έκαμε!»! Τόσο πρέπει να φοβούμεθα την υπερηφάνεια! Τόσο κακό είναι το φαρισαϊκό φρόνημα, να βλέπουμε τον εαυτό μας σπουδαίο, για τις τάχα καλές μας πράξεις και τις τάχα αρετές μας!

Ο ταπεινός άνθρωπος είναι καταδεκτικός σε όλους. Και δεν περιφρονεί κανένα.

* * *

Η πνευματική ζωή μας απειλείται από πολλές αμαρτίες και από πολλά πάθη. Σε κάθε βήμα μας στην ζωή μας. Και είναι τόσο απατηλά, πού μας γοητεύουν, όπως το αγκίστρι η ή παγίδα με το δόλωμα γοητεύει το ψάρι, το πουλί, το ποντίκι!

Είπε κάποτε ο άγιος Αντώνιος:

- Είδα τις παγίδες του Διαβόλου. Είναι στημένες παντού. Σε όλη την γη!... Και ερώτησα τον

Θεός: «Κύριε, ποιος είναι άξιος να ξεφύγει όλες αυτές τις παγίδες»; Και ο Θεός μου απάντησε: «Εκείνος που έχει ταπεινοφροσύνη»!

Η ταπεινοφροσύνη είναι η πιο μεγάλη αρετή, ο θρόνος της αγάπης και της καλωσύνης, η μητέρα όλων των αρετών.

Ο άγιος Αυγουστίνος λέγει: Σε τελική ανάλυση κάθε αμαρτία είναι εγωισμός! Χωρίς εγωισμό δεν θα εκάναμε καμιά αμαρτία. Και θα εβασίλευε στην γη ειρήνη, ομόνοια και αγάπη.

Υπάρχει φάρμακο, πού να μας θεραπεύη την αρρώστια της υπερηφάνειας μας, και να μας βοηθήσει να αποκτήσουμε την ταπεινοφροσύνη;

Ναι, υπάρχει!

Είναι το παράδειγμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Ήταν Θεός. Προαιώνιος και υπερένδοξος. Αλλά από αγάπη για μας άφησε την δόξα Του. Εταπείνωσε τον εαυτό Του. Και έγινε άνθρωπος. Επήρε δούλου μορφή. Εταπείνωσε τον εαυτό Του μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. Ανέχθηκε για μας, τον χειρότερο, τον πιο εξευτελιστικό, τον πιο επονεϊδίστο θάνατο.

Έτσι και εμείς. Πρέπει να ταπεινώνουμε τον εαυτό μας. Και τότε ο Θεός θα μας δεχθή και θα μας υψώσει. Θα μας κάμει τέκνα του και κληρονόμους της Βασιλείας Του.

Ένας αρχαίος ασκητής ο Αββάς Ξανθιάς είπε: Ο ληστής ήταν καταδικασμένος για τις αμαρτωλές του πράξεις σε θάνατο στο σταυρό. Και όμως με ένα «Μνήσθητί μου» εκέρδισε τον παράδεισο. Αντίθετα ο Ιούδας ήταν ένας από τους Δώδεκα Αποστόλους. Και όμως ενόμισε πώς τα ήξερε όλα! Και επρόδωσε τον Χριστό! Και εκληρονόμησε την αιώνια κόλαση!

Ας παρακαλέσωμε τον Κύριο, να μας δίνει την ταπείνωση. Και ας μη λησμονούμε ποτέ, ότι ο Θεός τον υπερήφανο άνθρωπο τον αηδιάζει. Και τον αφήνει στην τύχη του!

3. Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

A. Ο μέγας Βασίλειος λέγει:

Το Ευαγγέλιο είναι ένας μυστηριώδης σπόρος, πού όταν πέση στην γη, την κάνει να βλαστάνει και να γίνεται παράδεισος!

B. Ο μέγας Αθανάσιος λέγει:

Το Ευαγγέλιο είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός του κόσμου· όποιος το διαβάζει κάθε ήμερα, γίνεται πλούσιος, και ευρίσκει την αληθινή ευτυχία.

Γ. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει:

Ή μελέτη του Ευαγγελίου είναι ένα πολύ μεγάλο αγαθό.

- Μεταφέρει το νου από την γη στον ουρανό.
- Είναι πηγή ακένωτη· θησαυρός ανεξάντλητος.
- Θανατώνει την κακία· και φυτεύει την αρετή.
- Όταν βασιλεύει στις καρδιές μας, μας κάνει και αγαπάμε την Ισότητα και την αδελφοσύνη.
- Φέρνει την βασιλεία των ουρανών στην γη.

Δ. Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός λέγει:

Μελετώντας το άγιο Ευαγγέλιο, ευρήκα σ' αυτό πολλά και διάφορα νοήματα· πού όλα είναι: μαργαριτάρια· διαμάντια· θησαυρός· πλούτος· χαρά· ευφροσύνη· ζωή αιώνιος!

Τα ωραιότερα λόγια για την αξία και σημασία του αγίου Ευαγγελίου, τα έχουν ειπεί οι άγιοι.

* * *

Σε μια κωμόπολη ζούσε μια κοπέλλα. Ήταν πολύ φτωχή. Και, το χειρότερο, ήταν τυφλή. Και τα δυο αυτά την έκαναν να αισθάνεται δυστυχισμένη. Άκουγε, τι ωραία περνούσαν οι άλλοι κοιτάζοντας την φύση ή διαβάζοντας, και καιγόταν η καρδιά της! Και έκλαιε πικρά. Ήταν απαρηγόρητη.

Ένας καλός άνθρωπος, για να την βοηθήσει, της πρόσφερε μία Αγία Γραφή στην γλώσσα των τυφλών. Η κοπέλλα άρχισε να την διαβάζει ψηλαφώντας με τα δάχτυλα. Και όσο την μελετούσε και εμάθαινε, τι είναι ο Χριστός για μας, τόσο εγαλήνευε. Και τελικά εγέμισε χαρά και ειρήνη.

- Ευρήκα την χαρά! έλεγε. Τώρα άνοιξαν τα μάτια της ψυχής μου. Και αν μου λείπουν τα μάτια τα σωματικά, λίγο με πειράζει πια!

Μα κάποτε η κοπέλλα αυτή έπαθε μια νόσο δερματική. Χάλασε στα δάχτυλα της η αφή. Και δεν μπορούσε πια να ψηλαφάει και να καταλαβαίνει την γραφή των τυφλών. Έκλαιε. Γιατί είχε χάσει την δυνατότητα να παίρνει δύναμη και χαρά από το άγιο αυτό βιβλίο. Και ήταν απελπισμένη.

Μα μια ήμερα επήρε με λαχτάρα το ιερό βιβλίο και το έφερε στο στόμα να ασπασθή τα γράμματα του, πού μας μεταφέρουν την σοφία και τον λόγο του Θεού. Και τότε έκαμε μια παράξενη ανακάλυψη. Κατάλαβε δη μπορούσε να διαβάζει την γραφή των τυφλών με τα χείλη της! Και ξαναγέμισε η ζωή της χαρά. Της την έδινε η μελέτη του λόγου του Θεού.

* * *

Αλλά να μερικά ερωτήματα.

- Διαβάζουμε την αγία Γραφή; Όχι; Γιατί;
- Δεν έχουμε Αγία Γραφή;
- Δεν έχουμε μάτια;
- Δεν έχουμε ώρα; Τι μας λείπει;

Η όρεξη μας λείπει!

Ποια δικαιολογία όμως έχουμε γι' αυτό; Καμμία! Γιατί η όρεξη είναι εξ ολοκλήρου δική μας.

Όποιος μελετάει την Αγία Γραφή, θυμάται τα λόγια του Αγίου Κοσμά, πού είπαμε πιο πάνω. Και καταλαβαίνει, ότι είναι σωστά.

4. Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Κάποτε ζούσε μια απλή, αλλά πολύ καλή γυναίκα. Αγαπούσε πολύ τον Χριστό. Και Τον παρακαλούσε ταχτικά στην προσευχή της:

- Έλα, Χριστέ μου! Έλα να ευλογήσεις το σπίτι μου! Έλα! Θέλω να Σε ιδώ αισθητά! Θα Σε υποδεχθώ με όλη μου την καρδιά! Όπως Σου αξίζει!

Με τις πολλές της προσευχές συγκινήθηκε ο Κύριος και της αποκάλυψε:

- Αύριο θα έλθω στο σπίτι σου!

Γεμάτη χαρά άρχισε πρωί-πρωί τις προετοιμασίες. Μα εκεί πού είχε το σπίτι όλο ανάστατο, για να το καθαρίσει όσο πιο καλά μπορούσε, για να δεχθή τον Χριστό όπως Του αξίζει, χτύπησε η πόρτα της!

Λαχτάρησε η καλή γυναίκα. Ό, και να είναι ο Χριστός τόσο ενωρίς, τώρα πού δεν έχει ακόμη συγυρίσει τα πάντα! Άνοιξε την πόρτα. Ήταν ένας γέρος, ξένος, και ζητούσε να τον βάλει κάπου να ξεκουραστή!

- Αδύνατο! του απάντησε. Περιμένω πρόσωπο επίσημο! Και έχω ένα σωρό δουλειές! Πήγαινε!...

Και τον έδιωξε.

Σε λίγο ξαναχτύπησε η πόρτα της. Αυτήν την φορά ήταν ένα ορφανό. Το ήξερε. Ήθελε στοργή. Να απασχοληθεί μαζί του. Μα αυτή εσκέφθη θυμωμένη: «Όρα πού ευρήκε και αυτό να μου έλθει!» Και μόνο πού δεν το έδειρε! Γιατί της χάλασε την διάθεση, πού είχε για τις προετοιμασίες πού έκανε και όλο τις πολλαπλασίαζε, για να τιμήσει τον Χριστό, όπως Του άξιζε! Τελικά τα ετοίμασε όλα. Έκατσε και κάρφωσε τα αυτιά της στο κουδούνι της εξώπορτας. Και να, ξαναχτύπησε! Άνοιξε με λαχτάρα. Μα απογοητεύτηκε. Και εταράχθη. Στην πόρτα της ήταν μια γυναίκα μαυροφορεμένη, χήρα, με τέσσερα μικρά παιδιά. Ζητούσε λίγη καλωσύνη για τα παιδιά!...

Η καλή μας χριστιανή αισθάνθηκε το αίμα να της ανεβαίνει στο κεφάλι. Να ασχοληθή με πέντε ανθρώπους, την ώρα πού περίμενε τον Χριστό; Και αν ερχόταν ξαφνικά, τι θα έκανε; Σε τι θέση θα βρισκόταν; Έσφιξε την καρδιά της και την έδιωξε την χήρα!

- Άλλη ημέρα! Δεν ευκαιρώ σήμερα! δεν μπορώ!...

Και η χήρα έφυγε...

Και η καλή μας χριστιανή περιμένει. Περιμένει τον Χριστό. Μα βράδυνασε. Και ο Χριστός δεν ήρθε. Περιμένει με αγωνία. Και όσο περνάνε τα λεπτά, τόσο η αγωνία της μεγαλώνει. Μα ήλθαν τα μεσάνυχτα. Γύρισε η ημέρα. Και απογοητευμένη, στέναξε:

- Χριστέ μου, γιατί δεν ήλθες, όπως μου είπες; Εγώ Σε περίμενα!

Τότε ακούστηκε η φωνή του Χριστού.

- Ήλθα τρεις φορές. Και με έδιωξες. Ό,τι εποιήσατε ενί των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε (Μαθθ. 25,45). Γιατί τα ξέχασες τα λόγια μου αυτά;

Τι φοβερά λόγια; Τι υπεύθυνο πράγμα πού είναι η αντιμετώπιση των ελαχίστων αδελφών μας, αφού ο Χριστός μας λέγει ότι είναι κρυμμένος στο πρόσωπο τους!

Έχουμε κάμει σκοπό και πρόγραμμα στην ζωή μας· να δημιουργήσουμε μερικές καταθέσεις σε Τράπεζα- για να έχουμε ασφάλεια για την ζωή μας· ή να κάμωμε μια ασφάλεια σε μια καλή ασφαλιστική εταιρεία. Ξεχνάμε, ότι όλα αυτά μπορεί και να ρημάξουν. Και να πέσουν έξω.

Η μόνη Τράπεζα πού δεν θα πέσει ποτέ έξω, είναι Η Τράπεζα του Θεού. Ό,τι καταθέταμε σ' αυτήν, δεν κινδυνεύει να χαθή από τον πληθωρισμό. Αντίθετα δίνει τόκο 1000 τοις εκατό! Όποιος δαπανά για τον Χριστό, μας λέγει ο ίδιος στο Ευαγγέλιο, «εκατονταπλασίονα» θα λάβει.

Ακόμη ο Χριστός μας είπε, ότι πρέπει να γίνωμε οικτίρμονες, δηλαδή εύσπλαχνοι, όσο είναι και ο Ουράνιος Πατέρας μας. Πόσο εύσπλαχνος είναι ο θεός Πατέρας, μας το δείχνουν οι παραβολές του Άσωτου και του Καλού Σαμαρείτη, πού πρέπει να τις μάθωμε άπ' έξω· όσο πιο καλά μπορούμε!... Εκεί θα ιδούμε ότι δεν αρκεί να έχωμε έργα εξωτερικά. Πρέπει να βγαίνουν από καρδιά γεμάτη καλωσύνη. «Ίλαρόν δότην αγαπά ο Θεός» (Β' Κορ. 9,7).

Την ελεημοσύνη στην καλλίτερη της μορφή την ενσάρκωσε ο άγιος Ιωάννης, πατριάρχης Αλεξανδρείας (609-620 μ.Χ.), πού γι' αυτό ονομάστηκε «ο ελεήμων» (12 Νοεμβρίου). Η ζωή

του ήταν ένα σύνολο από πράξεις αγάπης και ευσπλαχνίας.

Ο άγιος Ιωάννης ήταν στην κοσμική του ζωή πολύ πλούσιος. Από τότε όλο εσκόρπιζε. Και ο Θεός του πολλαπλασίαζε τα αγαθά του.

Έχοντας καταλάβει καλά, ότι η ελεημοσύνη δεν πρέπει να γίνεται, νια να επαινεθούμε από τους ανθρώπους, («προς το θεαθήναι», όπως λέγει ο Χριστός), ο άγιος Ιωάννης έκανε όλες του τις καλές πράξεις κρυφά. Αλλά όπως τα λουλούδια, όταν δεν φαίνονται τα προδίνει η ευωδία τους πού γεμίζει τον αέρα, έτσι και η ευωδία των πράξεων του αγίου Ιωάννη, δεν μπορούσε να μείνει για πάντα κρυφή! Έτσι βλέποντας τον σαν αληθινό μιμητή του Χριστού, όταν πέθανε ο τότε πατριάρχης Θεόδωρος (607-609 μ.Χ.), τον εξέλεξαν διάδοχο του. Ο άγιος απέφευγε το υψηλό αξίωμα. Μα τότε στην αξίωση του κλήρου και του λάου προστέθηκε και η πίεση του αυτοκράτορα Ηρακλείου (610-641 μ.Χ.). Έτσι ο Ιωάννης αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Και έγινε πατριάρχης.

Μετά την ενθρόνιση του εκάλεσε τους κληρικούς και τους είπε:

- Θέλω να με πληροφορήσετε πόσοι είναι οι Κύριοι μου. Τα ονόματα τους και όλα τα στοιχεία τους!

Τα έχασαν οι ιερείς. Τι εννοεί ο Πατριάρχης;

- Εννοώ εκείνους, πού τους λέμε «φτωχούς». Αυτοί είναι οι Κύριοι μας! Εγώ έτσι τους βλέπω. Και αφού του τα επήγαν, και τι δεν έκαμε να τους ανακουφίσει! Αδιαφορούσε εντελώς για τον εαυτό του. Και στην σκέψη ότι αυτός τα έχει όλα άφθονα, ενώ μπορεί μερικοί να μην έχουν ούτε λίγο ψωμί, αιμάτων η καρδιά του. «Μπορεί ποτέ, εσκεφτόταν, να αισθάνεται άνετα ο πατέρας, όταν στερούνται και υποφέρουν τα παιδιά του;».

Ο άγιος Ιωάννης αυτά δεν τα έλεγε μόνο. Τα είχε κάμει τρόπο ζωής. Εζούσε πολύ λιτά και φτωχικά.

Κάποτε ένας άρχοντας είδε σε τι φτωχικό κρεβάτι κοιμάται ο μεγάλος πατριάρχης. Και του εδώρησε ένα κλινοσκέπασμα πολυτελείας. Ο άγιος Ιωάννης το επήρε. Άλλα δεν του έκανε καρδιά να το χρησιμοποιήσει για τον εαυτό του. Έτσι, το επούλησε. Και το αντίτιμο το διένειμε στους φτωχούς. Μα τότε ο κόσμος ήταν μικρός· και τα είδη πολυτελείας, λίγα και χειροποίητα, ξεχώριζαν. Την άλλη ήμερα ο άρχοντας γνώρισε το δώρο του στο παζάρι, έμαθε την αλήθεια, το ξανααγόρασε και το ξαναπρόσφερε στον πατριάρχη. Και εκείνος το ξαναπούλησε! Και ο παράξενος αυτός «περίπατος» του κλινοσκεπάσματος έγινε μερικές φορές ακόμη!

Όταν του το επήγε για τελευταία φορά, ο πατριάρχης ερώτησε:

- Για να ιδούμε, ποιος θα κουρασθή εγώ να το πουλάω ή συ να το αγοράζεις και να μου το ξαναφέρνεις!

- Να το κρατήσετε για τον εαυτό σας, άγιε πάτερ. Θα κρυώσετε. Θα αρρωστήσετε. Θα πεθάνετε. Και η ζημία θα είναι πιο μεγάλη για τους φτωχούς!

- Ευχαριστώ. Άλλα κάτω από ένα τόσο ακριβό κλινοσκέπασμα δεν θα μπορούσα να κλείσω μάτι! Μπορεί να αισθάνεται άνετα ένας πατέρας να καλοπερνά ο ίδιος, όταν τα παιδιά του υποφέρουν;

Έτσι σκεφτόταν. Έτσι μιλούσε. Και έτσι ενεργούσε ο ελεήμων Ιωάννης.

Κάποια φορά ένας φτωχός πού σώθηκε από κινδύνους χάρις στην έγκαιρη παρέμβαση του Ιωάννη, για να του δείξει την ευγνωμοσύνη του, έσκυψε και του φίλησε το πόδι, ονομάζοντας τον «σωτήρα» του!

Μα ο άγιος ακούοντας τα λόγια του ταράχθηκε. Και του είπε:

- Σώπα! Ούτε σταυρώθηκα για σένα. Ούτε το αίμα μου έχυσα! Ένας είναι ο Σωτήρας μας: ο Χριστός!... Εγώ απλώς ακολουθώ τις εντολές Του!...

Ένας λόγος παρηγοριάς και καλωσύνης, και ένα δάκρυ αγάπης και συμπόνιας, είναι στα μάτια του Θεού τόσο πολύτιμα, πού όλα τα διαμάντια της γης και τα μαργαριτάρια της θάλασσας μαζί, δεν τα ισοφαρίζουν!

- Εμείς τι κάνουμε; Το έχουμε καταλάβει, ότι η ζωή γίνεται χαρούμενη και ευτυχισμένη μόνο με την χριστιανική αγάπη;

- Μπράβο, παιδί μου. Ωραία παρατήρηση. Προσπαθώ να την βιώνω, χωρίς να την έχω έτσι προσέξει. Σε συγχαίρω και Σε ευχαριστώ.

5. Η ΑΓΑΠΗ

Ένας ευλαβής ιερέας κάθεται στο γραφείο του και συζητεί ήρεμα με ένα επισκέπτη του. Για πολλά και διάφορα. Μα έχει και την καλή αρχή, να προσπαθεί πάντοτε να οδηγήσει τους συνομιλητές του σε μια καλύτερη μορφή πνευματικής ζωής, κάνοντας τους κάποια ερώτηση, που δίνει αφορμή για βαθύτερη συζήτηση.

- Να Σάς κάμω μια ερώτηση, τέκνον;

- Χαρά μου, πάτερ.

- Πόσες είναι οι εντολές του Θεού;
  - Ένδεκα, πάτερ!
  - Βλέπεις, παιδί μου, (είπε με ευγενικό χαμόγελο ο αγαθός λευϊτης), ότι συ ξέρεις μια εντολή περισσότερο από εμένα! Θα ήθελες να μου ειπής, ποια είναι η ενδέκατη εντολή;
  - Η αγάπη, πάτερ. Δεν είπε ο Κύριος στο άγιο Ευαγγέλιο, «εντολήν καινήν δίδωμι υμίν, ίνα αγαπάτε αλλήλους»; Δεν είναι η εντολή αυτή, η «καινή εντολή» του Χριστού, η ενδέκατη εντολή της νομοθεσίας του Θεού;
- Ενθουσιάστηκε από την περιεσκεμμένη αυτή απάντηση ο παπάς. Σηκώθηκε, του έσφιξε θερμά το χέρι και ιόν φίλησε στοργικά στο μέτωπο, λέγοντας:
- Η εντολή της αγάπης είναι η πιο μεγάλη από όλες. Όταν ο άνθρωπος έχει αγάπη τηρεί όλες τις εντολές σε τέλειο βαθμό. Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος λέγει:

- «Πλήρωμα νόμου η αγάπη».
- «Η αγάπη είναι σύνδεσμος τελειότητας». Κουράστηκε ο κόσμος από λόγια. Έργα ζητάει. Αυτά πείθουν. Αυτά συγκινούν. Αυτά χορταίνουν την καρδιά.
- Να πάμε εθελοντικά να ξενυχτίσωμε κοντά στον άρρωστο.
- Να τρέξωμε να βοηθήσωμε τον κατατρεγμένο· το ορφανό· την χήρα.
- Να ψάξωμε να βρούμε τον πονεμένο.
- Να αναζητήσωμε τον πλανεμένο, και να τον πάρωμε από το χέρι με στοργή και αγάπη να τον οδηγήσωμε στο Πανδοχείο της θείας χάρης, στην Εκκλησία, στην εξομολόγηση, στην θεία Κοινωνία.

* * *

Ένα παλληκάρι είκοσι δύο χρονών, είχε τελειώσει τις σπουδές του και ήταν έτοιμο να αρχίσει την σταδιοδρομία του. Μα έχοντας καλωσύνη στην καρδιά του, αγάπη και ζήλο, επήρε την απόφαση να πάει να υπηρετήσει για λίγο σε μία ιεραποστολή στην Αφρική. Και επήγε. Και πρόσφερε πολλά. Με την σωματική του εργασία. Και με την καλωσύνη του. Εκεί έμαθε, πώς σε κάποιο απόμερο χωριό, η Εκκλησία είχε φτιάξει ένα ευαγές ίδρυμα, για να ανακουφίζει την δυστυχία. Ήταν ένα λεπροκομείο! Γεμάτος ζήλο ο νεαρός ζήτησε να πάει και εκεί. Να τους προσφέρει κάτι από τον εαυτό του. Του φάνηκε κακό, να αποφύγει να ιδεί τον πόνο, και να αφήσει τους αδελφούς του να τον υποφέρουν μόνοι τους, χωρίς σε κάτι να τους βοηθήσει!

Με συγκίνηση τον άκουσε ο υπεύθυνος για την ιεραποστολή στην χώρα εκείνη αρχιμανδρίτης. Έβλεπε ένα λεβέντη να λάμπει από χαρά στην σκέψη, πώς θα ελάφρυνε τον πόνο σε κάποιο αδελφό μας! Και τον ευλόγησε με όλη του την ψυχή!

Και να, μετά από λίγες ήμερες ο νεαρός μας βρέθηκε στο λεπροκομείο. Και εκεί ρίχτηκε στην δουλειά. Αρχισε να γλυκαίνει με την καλωσύνη του τον πόνο. Έχυνε με την στοργή του και την τρυφερότητα του βάλαμο στις πονεμένες από την απελπισία της ανιάτης ασθένειας ψυχές τους. Και οι λεπροί, πού μέχρι τότε έβλεπαν να τους υπηρετούν με αηδία, κατάλαβαν! Είδαν τον νεαρό σαν ανοιξιάτικο κρίνο, σαν άγγελο από τον ουρανό. Και ήταν πραγματικά άγγελος και στην μορφή και στην ψυχή. Και τον αγάπησαν με όλη τους την ψυχή.

Είχε πάει εκεί για έξι μήνες. Και σιγά-σιγά οι ήμερες επέρασαν. Και ήρθε η ώρα να φυγή. Μα στάθηκε αδύνατο. Γιατί μόλις οι λεπροί το έμαθαν σκοτεινίασαν οι καρδιές τους και βούρκωσαν τα μάτια τους!

- Μη μας αφήνεις!...

Αυτά τα λόγια έβγαιναν από καρδιά και χείλη. Και έκλαιγαν με λυγμούς. Και ο νεαρός λύγισε. Επιτρέπεται, σκέφτηκε, να αφήσεις αυτούς τους δυστυχισμένους;

Και επήρε την απόφαση να μείνει εκεί για πάντα. Και έγραψε στον υπεύθυνο για την Ιεραποστολή:

Σεβαστέ πάτερ,

Επέρασαν οι έξι μήνες, πού μου είχατε αναθέσει να μείνω κοντά στους λεπρούς. Τώρα θα έπρεπε να έχω γυρίσει κοντά Σας. Μα δεν έχω την δύναμη να περάσω την πόρτα του λεπροκομείου προς τα έξω. Αισθάνομαι, πώς δεν έχω την δύναμη να τους αποχωρισθώ. Ζητώ την ευχή Σας να μείνω εδώ για πάντα!

Και έμεινε. Για πάντα. Έγινε και κληρικός. Και υπηρετούσε, όλη του την ζωή, τους λεπρούς. Σωματικά και ψυχικά. Και τους έκαμε με την πίστη και την καλωσύνη του, να γεμίσουν από παρηγοριά και από πίστη και αφοσίωση και ελπίδα στον Χριστό.

Μα πέρασαν τα χρόνια. Εγέρασε. Έπαψε πια να μπορεί να προσφέρει κάτι. Μα δεν ηθέλησε ποτέ να φύγει. Λίγο πριν πεθάνει, κάλεσε τον διάδοχο του, και του είπε με δάκρυα στα μάτια:

- Σου παραδίνω ψυχές λεπτές. Είναι ραγισμένες από τον πόνο.

Δυο δάκρυα κύλισαν στα μάτια του. Και παρέδωκε την ψυχή του στα χέρια του Θεού.

Μπορεί κανείς να φαντασθή, τι πένθος απλώθηκε στον χώρο του λεπροκομείου!

Έκλαιαν απαρηγόρητα. Θρήνος σπαρακτικός αντηχούσε παντού. Και όλοι προσπαθούσαν να δείξουν με κάποιο τρόπο την ευγνωμοσύνη τους στην κηδεία του μεγάλου ήρωα της θυσίας και της αγάπης. Μια κοπέλλα έκοψε τα μαλλιά της και τάβαλε αντί για λουλούδια στο φέρετρο του. Και μια μητέρα, επήρε από το δωμάτιο της την φωτογραφία του παιδιού της, την γλυκύτερη της συντροφιά, και του την πρόσφερε αντί για λουλούδια.

Αλλά και ποιος θα διαβάσει την ιστορία αυτή και δεν θα κλάψει;

Ας χύσωμε και μείς δύο δάκρυα, σαν σιγηλή διαμαρτυρία για την σημερινή κατάντια της ανθρωπότητας, πού ξέχασε την καλωσύνη και την αγάπη, και κινείται σε όλα με αυταρέσκεια και εγωκεντρισμό.

6. Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ

Ο άγιος Διονύσιος, ο μεγάλος ιεράρχης, πού το λείψανο του σώζεται άφθαρτο στην Ζάκυνθο, τα τελευταία χρόνια της ζωής του ζούσε στο μοναστήρι της Παναγίας της Αναφωνητριάς στην Ζάκυνθο.

Η ψυχή του ευφραινόταν στην γαλήνη της ζωής στο μοναστήρι- χόρταινε και γέμιζε χαρά. Μα δεν άργησε να τον βρή μια μεγάλη θλίψη. Κάποιος εσκότωσε τον αδελφό του Κωνσταντίνο Σιγούρο! Είναι εύκολο να φαντασθή κανείς πόσο πόνεσε η ψυχή του αγίου! Οι άγιοι λυπούνται για το κάθε κακό, πού γίνεται στον κόσμο. Πόσο περισσότερο, για τόσο μεγάλα εγκλήματα!

Αλλά να, μια ήμερα έρχεται στο μοναστήρι ένας ξένος έντρομος. Πέφτει στα πόδια του Αγίου και τον καθικετεύει:

- Λυπήσου με, άνθρωπε του Θεού! Κρύψε με. Ψάχνουν να με βρουν! Και αν με βρουν, θα με σφάξουν σαν αρνί! Σώσε με!...

- Γιατί, παιδί μου, Τι κακό έκαμες;

- Σκότωσα άνθρωπο! Λυπήσου με! Κρύψε με! Από στιγμή σε στιγμή φθάνουν! Με έχουν πάρει από πίσω!....

- Ποιοι, παιδί μου; Ποιοι;

- Οι Σιγούροι! Σκότωσα τον αδελφό τους!... Τρέμει ο άγιος από τον πόνο. Δάκρυα τρέχουν στα μάπα του. Και με φωνή σβησμένη ψελλίζει:

- Και τι σου έφταιξε ο καλός αυτός άνθρωπος; Μα δεν προχωρεί. Θυμάται τον λόγο του Χριστού:

Αγαπάτε τους εχθρούς σας. Συγχωρείτε και ευεργετείτε τους εχθρούς σας, αν θέλετε να είσθε τέκνα του επουρανίου Πατέρα. Και ακόμα ο άγιος Διονύσιος θυμάται, ότι ήταν πνευματικός πατέρας. Και αγκάλιασε τον φονιά του αδελφού του. Και τον έκρυψε.

Και μετά από λίγο έφθασαν οι αδελφοί του. Με μαχαίρια και τουφέκια. Για να πάρουν εκδίκηση για το χυμένο αίμα.

Σπίθες πετάνε τα μάτια τους. Οργή και μίσος βγαίνει από το στόμα τους. Βράζει η καρδιά τους.

Και ο άγιος προσποιείται, πώς συμφωνεί μαζί τους. Και κάνει πώς δεν ξέρει τίποτε! Δεν είδε, τάχα, τίποτε! Και δεν άκουσε τίποτε! θρηνούν και κλαίνει όλοι μαζί. Και μετά; Ο άγιος διώχνει με ευγένεια τα αδέρφια του από το μοναστήρι. Τους δείχνει τόπους μακρινούς, πού τάχα θα μπορούσε να είναι κρυμμένος ο φονιάς. Και εκείνοι τρέχουν! Να τον βρουν!...

Όταν πια εκείνοι ήταν μακριά, ο άγιος πηγαίνει κοντά στον εχθρό του: τον φονιά του αδελφού του. Και με λόγια γεμάτα αγάπη και καλωσύνη και συγ

γνώμη, προσπαθεί να μαλακώσει την σκληρή καρδιά του φονιά! Ο φονιάς πέφτει στα πόδια του. Και ζητεί συγγνώμη. Και υπόσχεται ότι θα μετανοήσει ειλικρινά. Και ο άγιος τον συγχώρεσε, και όχι μόνο αυτό. Του είπε:

- Φύγε μακριά! Σε ξένα μέρη. Να μη μπορούν πια να σε βρουν ο! Σιγούροι. Και ζήσε εκεί εν μετάνοια. Για να σε ελεήσει ο Θεός.

Μα δεν περιορίστηκε σ' αυτό ο άγιος. Εφρόντισε και με δική του βάρκα να τον στείλει μακριά. Και τον συνώδευσε, μέχρι πού αναχώρησε. Σαν να ήταν φίλος του. Και του έδωσε τροφές για το ταξίδι. Και χρήματα για τις πρώτες του ανάγκες στην ξενιτιά!

Ποιος δεν θαυμάζει τον άγιο Διονύσιο για την πράξη του αυτή; Ποιος δεν το καταλαβαίνει, ότι αυτή είναι η αληθινή αγάπη για τους εχθρούς μας;

Τι απολογία θα δώσωμε εμείς, πού όχι μόνο δεν ευεργετούμε τους εχθρούς μας, αλλά ούτε καν τους συγχωράμε; ή και, ακόμη χειρότερα, τους βρίζουμε και τους καταρόμαστε;

* * *

Ας ακούσωμε μια παλαιά ιστορία.

Ένας πατέρας, όταν εγέρασε, διένειμε την περιουσία του στα παιδιά. Κράτησε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι με ένα τεράστιο διαμάντι.

- Αυτό, τους είπε, θα το δώσω σ' εκείνον πού έχει κάμει την πιο καλή πράξη.

- Έμενα, του είπε ο ένας, μου είχε εμπιστευθή ένας φίλος μου ένα τεράστιο χρηματικό ποσό.

Χωρίς κανένα χαρτί. Χωρίς καμιά απόδειξη. Μπορούσα να τον γελάσω. Και να τα κρατήσω όλα! Μα του τα επέστρεψα όλα! Δεν είναι σπουδαία πράξη αυτό;

- Καλή είναι η πράξη σου, παιδί μου. Άλλα αλλοίμονο, αν δεν το έκανες αυτό. Δεν θα ήσουν έντιμος άνθρωπος. Θα ήσουν απατεώνας και καταχραστής. "Αν ενεργούσες αλλιώς, θα έπρεπε να εντρέπεσαι σε όλη σου την ζωή.

- Εγώ, είπε ο δεύτερος, είδα μια φορά ένα παιδάκι, πού είχε πέσει στην θάλασσα και από στιγμή σε στιγμή θα πνιγόταν. Εβούτηξα στην θάλασσα με τα ρούχα. Και το έσωσα! Δεν είναι σπουδαία η πράξη αυτή;

- Έκαμες, παιδί μου, απλώς το χρέος σου. Τίποτε περισσότερο! Αλλοίμονο να άφηνες το μικρό παιδί να πνιγεί! Αυτό δεν το κάνουν ούτε οι άνθρωποι του υποκόσμου!

- Εγώ, είπε ο τρίτος, ευρήκα τον εχθρό μου να κοιμάται σε ένα απόκρημνο βράχο. Είχε στον ύπνο του γυρίσει λίγο. Και ήταν έτοιμος να πέσει κάτω και να σκοτωθή. Τον ξύπνησα. Και τον τράβηξα μακριά από τον βράχο. Και σώθηκε.

Γεμάτος χαρά και με όψη πού έλαμπε, είπε ο γέρος πατέρας:

- Μπράβο, παιδί μου! Αυτή είναι αληθινά σπουδαία πράξη. Να κάνεις καλό στον εχθρό σου. Και να τον σώζεις, από κακό πού θα πάθαινε, χωρίς να του φταις εσύ.

Συ, τι καλές πράξεις έχεις κάμει; Αξίζουν τίποτε στα μάπα του Θεού;

7. ΜΕΤΑΝΟΙΑ, ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Κάποιο χρόνο, την νύχτα των Χριστουγέννων ο άγιος Ιερώνυμος προσευχόταν γονατιστός στο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Έστρεψε τον νου του στους μακάριους μάγους, πού αξιώθηκαν να ιδούν τον Σωτήρα βρέφος, να Τον προσκυνήσουν και να Του προσφέρουν τα πολύτιμα δώρα τους: χρυσό, λιβάνι και σμύρνα.

Και ενώ αυτά είχε στον νου του, άκουσε την φωνή του Χριστού, πού του έλεγε:

- Ιερώνυμε, συ τι δώρο θα μου κάμης σήμερα;

- Ω θείο Βρέφος, απάντησε ο άγιος. Ότι είχα τα άφησα όλα για Σένα. Σπίτια, αξιώματα, πλούτη. Τώρα είμαι φτωχός και ταπεινός καλόγηρος για Σένα. Ολόκληρο τον εαυτό μου τον έχω προσφέρει σε Σένα. Δεν έχω πια τίποτε, πού δεν Σου το έχω προσφέρει.

- Έχεις κάτι, Ιερώνυμε! Και αυτό το θέλω!

- Τι είναι αυτό, θείον Βρέφος, Υιέ της Παρθένου;

- Οι αμαρτίες σου, Ιερώνυμε!

- Οι αμαρτίες μου; Και τι τις θέλεις, Κύριε;

- Θέλω να σου τις συγχωρήσω, Ιερώνυμε. Μην αργείς να μου τις προσφέρεις.

Ο άγιος Ιερώνυμος άρχισε να κλαίη από συγκίνηση. Κατάλαβε ακόμη πιο βαθιά, ότι ο Χριστός δεν ήρθε να μας κρίνει, αλλά να μας σώσει από το χειρότερο κακό πού υπάρχει στον κόσμο: από την αμαρτία.

* * *

Η αμαρτία είναι ένα δηλητήριο, πού φαρμακώνει και νεκρώνει τον άνθρωπο. Η αμαρτία μας έβγαλε από τον Παράδεισο. Και άμα λείψει, η γη θα ξαναγίνει Παράδεισος. Και θα βασιλεύει παντού ειρήνη και αγάπη.

Πώς όμως θα σβήσει η αμαρτία; Πώς θα εξουδετερωθή το φοβερό της δηλητήριο; Υπάρχει γιατρός; Υπάρχει φάρμακο;

Δόξα τω Θεώ υπάρχει. Και γιατρός. Και φάρμακο. Γιατρός είναι ο Χριστός, ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών. Και φάρμακο το Αίμα του, πού Το έχυσε στο Σταυρό για να θεραπεύσει «το μέγα τραύμα», πού άνοιξε στην ψυχή μας ή αμαρτία, «ρπιστάζων τους ζωτικούς κρουνοίς» του ελέους Του.

Οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες της Εκκλησίας, μας προτρέπουν να κοινωνούμε, όσο πιο ταχτικά μπορούμε, το άγιο Σώμα και το Τιμίο Αίμα του Κυρίου μας. Γιατί αυτό μας δίνει άφεση αμαρτιών και ζωή αιώνιο.

Αυτό τρέφει την ψυχή μας. Αυτό μας κάνει φιλόανθρωπους. Αυτό διώχνει μακριά μας τους δαίμονες. Με αυτό καλλωπίζεται η ψυχή μας. Με αυτό καθαρίζεται. Με αυτό θερμαίνεται.

Η θεία Κοινωνία δυναμώνει τους ασθενείς· ευφραίνει τους υγιείς· μας κάνει μακρόθυμους, υπομονητικούς και πράους. Η θεία Κοινωνία μας κάνει δυνατούς και αποφασιστικούς στο καλό και στην θυσία για τον Χριστό.

Θαυμάζομε όλοι τους αγίους μάρτυρες, πού είχαν την δύναμη να τα θυσιάσουν όλα για τον Χριστό. Και πιο πολύ Θαυμάζομε και ζηλεύαμε το φρόνημα τους. Και διερωτώμαστε. Πώς πήγαιναν στον θάνατο και στα βασανιστήρια με χαρά; ψάλλοντας και δοξολογώντας τον Θεό; σαν να επήγαιναν σε πανηγύρι; Που εύρισκαν αυτήν την απίστευτη δύναμη; αυτό το πρωτοφανές θάρρος;

Η απάντηση είναι: στην Θεία Κοινωνία. Στο ότι έτρωγαν τον παντοδύναμο Νικητή Χριστό. Αυτός τους χάριζε την νίκη. Γιατί φρόντιζαν και κοινωνούσαν αξίως.
Θέλεις λοιπόν και συ να νικήσεις; Φρόντισε να κοινωνείς, όσο πιο ταχτικά μπορείς. Και όσο πιο αξίως μπορείς. Και τότε θα νικήσεις και συ. Όποιο ελάττωμα και αν έχεις, και όποιο κι αν είναι οι πειρασμοί σου, πού σε πολεμούν, θα νικήσεις. Με όπλο την Θεία Κοινωνία.

* * *

Πότε όμως κοινωνούμε αξίως;

Αυτό μας το λέγει ο πνευματικός· ο ιερέας εξομολόγος.

Αλλά τι είναι η εξομολόγηση;

Είναι το μυστήριο της φιλανθρωπίας και της συγγνώμης. Το ίδρυσε ο ίδιος ο Κύριος. Η εξομολόγηση δεν είναι επινόηση ανθρώπων. Την παρέδωσε ο Χριστός στους αποστόλους με τα λόγια Του:

«Λάβετε Πνεύμα Άγιον. Αν τίνων άφητε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς. Αν τίνων κρατήτε, κεκράτηνται» (Ίωάν. 20,23). Εξουσιοδότησε με τα λόγια Του αυτά τους αποστόλους Του να συγχωρούν τις αμαρτίες, όταν και αν το κρίνουν σωστό, ανάλογα με την διάθεση του εξομολογούμενου.

Γι' αυτό και μείς πρέπει στην εξομολόγηση να τρέχουμε με πόθο, ταπείνωση, συντριβή, αυτομεμψία. Για να πάρουμε την άφεση, πού δίνει ο Χριστός.

Και ας μην ειπή κανείς μέσα του: Και τι σχέση έχουν οι παπάδες-πνευματικοί με τον Χριστό και τους αποστόλους; Τα χαρίσματα του Θεού είναι αμεταμέλητα (Ρωμ. 11,29)· δηλ. δεν ανακαλούνται· εδόθησαν μια για πάντα· και μεταβιβάζονται. Ό Χριστός τα έδωκε στους αποστόλους· οι απόστολοι στους διαδόχους τους επισκόπους και ιερείς. Μέχρι σήμερα.

Έτσι όταν ο Ιερέας πνευματικός συγχωρεί, ο Χριστός από τον ουρανό απλώνει το χέρι Του και καθαρίζει την αμαρτωλή ψυχή από κάθε μολυσμό. Και γι' αυτό ο κάθε χριστιανός οφείλει να αγαπάει τον πνευματικό του, όσο πιο πολύ μπορεί.

Λένε νια την αυτοκράτειρα Θεοδώρα, την σύζυγο του Μεγάλου Ιουστινιανού, ότι αγαπούσε τόσο πολύ τον πνευματικό της, τον άγιο Ίωαννίκιο, ώστε κάθε φορά πού πρόφερε το όνομα του δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια της. Την ερώτησαν, γιατί αισθάνεται τέτοια συγκίνηση. Και απάντησε:

- Ο πατέρας μου ο σαρκικός με έφερε στην γη, στην ζωή αυτή, την γεμάτη λύπη και ταλαιπωρίες. Ο πνευματικός μου πατέρας με βοηθεί να ανεβώ στον ουρανό, στην αιώνια και ατελεύτητη ζωή, όπου δεν υπάρχει λύπη πόνος και στεναγμός.

Στην εξομολόγηση πρέπει να τρέχουμε με λαχτάρα. Γιατί το κέρδος το έχουμε εμείς!

* * *

Ένας άρρωστος όλο ανέβαλλε να εξομολογηθεί. Εύρισκε διάφορες προφάσεις. Και νόμιζε πώς κάτι το σπουδαίο έκανε. Μα ένας ευσεβής γιατρός, μνημένος στην προσπάθεια, πού έκαναν οι δικοί του να τον οδηγήσουν στον δρόμο του Θεού, του έδωσε ένα ωραίο μάθημα. Του έδωσε ένα φάρμακο. Και του είπε:

- Αυτό είναι το φάρμακο σου. Αμα το πάρεις, θα γίνεις καλά!

- Πώς και από πότε, γιατρέ;

- Μετά από ένα μήνα!

- Τι λέτε, γιατρέ; Κι αν μέχρι τότε πεθάνω; Γιατί τόσο αργά;

- Έ καλά! Πάρτο μετά από 10 ήμερες!

- Γιατί τόσο αργά, γιατρέ; Δεν αισθάνομαι καλά! Θα ζήσω;

- Έ τότε, πάρε το από αύριο!

- Και γιατί όχι από σήμερα, γιατρέ;

- Δίκιο έχεις! Γιατί όχι από σήμερα; Και ελπίζω να κατάλαβες, ότι η λογική αυτή δεν ισχύει μόνο για τα σωματικά φάρμακα! Ισχύει και για τα πνευματικά!...

* * *

Τι γίνεται στην εξομολόγηση; Ας φαντασθούμε μια ιστορία. Ένας άνθρωπος βρίσκεται στο νοσοκομείο, βαρεία άρρωστος. Και η οικογένεια του, εξ αιτίας της αρρώσπας του, σε εξαθλίωση! Η γυναίκα του πελαγωμένη, του έχει φέρει ένα σημείωμα: Τι χρωστάνε, στην ΔΕΗ, στον μπακάλη, στον μανάβη, στους γιατρούς, για φάρμακα κ. λ. π. Και από κάτω ερωτάει:

- Ποιος θα τα πληρώσει όλα αυτά;

Ένας καλός χριστιανός περνάει από εκεί. Ο άρρωστος έχει ξεπεράσει την αγωνία του και κοιμάται. Διαβάζει το σημείωμα. Και γράφει κάτω από την τελευταία ερώτηση:

- Εγώ! Και συμπληρώνει το όνομα του και το τηλέφωνο του.

Όταν ο άρρωστος ξύπνησε και είδε το σημείωμα, κατάλαβε ότι είχε οικονομικά σωθή. Και ανέπνευσε με ανακούφιση.

Και συ, αδελφέ, ανάπνευσε! Για τα χρέη σου τα πνευματικά επλήρωσε ο Χριστός. Με τα πάθη Του και με τον Σταυρό Του. Έπαθε για μας. Για να εξοφλήσει τις αμαρτίες μας. Έτσι όταν εξομολογούμεθα, ζητούμε να έλθει η χάρη των παθημάτων του Χριστού σε μας, να μας συγχωρήσει τις αμαρτίες μας. Και όταν κοινωνούμε, τρώμε το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον. Το Αίμα του Χριστού μας αγιάζει. Ω, αδελφοί! Με τι λαχτάρα πρέπει να τρέχουμε στην εξομολόγηση και στην θεία Κοινωνία! Με πιο πολλή από ό,τι θα τρέχαμε να πάρουμε τα κέρδη, αν μας τύχαινε ο πρώτος λαχνός του λαχείου! Γιατί τα χρήματα είναι προσωρινά και φθαρτά· ενώ οι δωρεές του Χριστού είναι άφθαρτες και αιώνιες.